

(0138)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La destitució del SANCHO

—Aquí queda eso!
 (Realment, el farcell és més gros que quan el pacificador començà a actuar)

LA CAIGUDA

Semblava ja que no podia ésser, i els fets ens demostren la sensacional realitat de la caiguda inesperada. Els duumvirs de Barcelona, els dos generals prepotents, han caigut des de les alçades del seu poder. Aqueixa caiguda té tots els caràcters d'un destronament.

La sotragada ha causat emoció no sols a Barcelona, no sols a Catalunya, sinó en tot l'Estat espanyol, i a Madrid especialment. La repercussió del cop arribarà a l'estranger. La tragèdia vermella de Barcelona ha adquirit, per dissort nostra, una celebritat mundial.

Cal creure que l'acabament del regnat dels duumvirs marcarà el començament d'una nova època millor per a Barcelona. Val a dir que la primera impressió que ha fet la caiguda, queda en part contrarrestada, no direm pels noms, però sí pel caràcter dels dos respectius successors: Cauen dos generals, i pugén un general i un coronel. La diferència de grau no és gaire grossa. Les funcions civils de Barcelona queden en mans d'homes d'uniforme. De totes maneres, havem d'esperar que la nova parella seguirà camins diferents dels que han fet famosa la parella destronada.

Quin goig per a Barcelona i per a Catalunya si d'aquí endavant les lluites socials, inevitables en el món modern, s'encarrilessin per camins de normalitat i de respecte a la vida i als drets dels homes! Autoritats, patrons i obrers, han de coincidir, almenys, en el fet de guardar, en el xoc dels interessos i les classes, les consideracions pròpies de tota lluita humana. El radicalisme de les idees no necessita la sang dels atemptats. La energia de la llei no necessita la cruel represàlia. La pistola del grup d'acció o de contra-acció és una arma vil.

Un acte més

Confessem-ho. L'acte d'afirmació nacionalista, organitzat pel Centre Autonomista de Dependents, ha estat un acte més. No pel nombre dels adherits, no pas tampoc pel fervor que en ell s'hagi posat. S'hauria aconseguit l'unanimitat de tots els municipis de Catalunya, i l'acte fora un acte més.

Hem abusat de «la voluntat de Catalunya». D'ençà que en les Bases de Manresa se fixaren aquells «volem» famosos, gairebé no ha passat any sense que un o altre, un partit o una entitat, hagi demanat l'expressió de la voluntat de Catalunya. Però sempre, sempre, aqueixa acció no ha estat més que la reproducció d'aquells «volem» de les Bases de Manresa, platònics, sentimentals i ineficaces.

Hem cantat massa *Els Segadors*; hem cridat massa, massa extemporàniament, visca Catalunya!; ens hem penjat masses llaçets als traus, i hem fet masses actes expressant la voluntat de Catalunya per a que aquest bellugament gesticulador, pintoresc i líric no s'evapori. Cal que tot, els visques; els himnes, els llaçets i els actes, sorgeixin en les hores oportunes i amb l'oportuna decisió. Pensem en que'ls homes que han aconseguit fer-se temibles, no'n donen de visques, ni fan diades per a expressar la voluntat del proletariat, i que'ls menys temibles, els catalanistes, són els que fan més vistosa i sorollosa ostentació de la seva causa.

Un moment fou precis demostrar amb llustrina, càntics i actes «la voluntat de Catalunya». Fou quan la Solidaritat. Aleshores sí, era un deure parlar d'aqueixa voluntat, perquè les ànimes arborades podien arribar a una acció de fe i d'abnegació. Darrera de la Solidaritat, no hi havia res, però hi podia ésser tot. I quan dotze anys després, en 1918, un Estatut fou confeccionat i uns municipis acudiren a una crida plebiscitària, com en les jornades de la Solidaritat, l'expressió de la voluntat de Catalunya tingué un gran fervor i una espontaneïtat. Des de 1918, no hi ha hagut cap moment propici per a reproduir les multituds catalanes el credo nacionalista, i si, per a que caigui lo fet en plena ineficàcia, se mobilitzen els municipis, aqueixa arma del redreçament de les Municipalitats vindrà a ésser com un acord de sessió ordinària.

Hem de recomanar: prous paraules! Hem de recomanar, en canvi, una acció persistent, tossuda, silenciosa, de sacrifici, de realitzacions, de voluntat de Catalunya concreta i concentrada, no pas abstracta i esvaïda. Quan aqueixa voluntat realista hagi triomfat o, almenys, faci camí, la proclamació de l'altra no serà necessària més que en els dies extraordinaris en els que sigui precisa la declaració solemne.

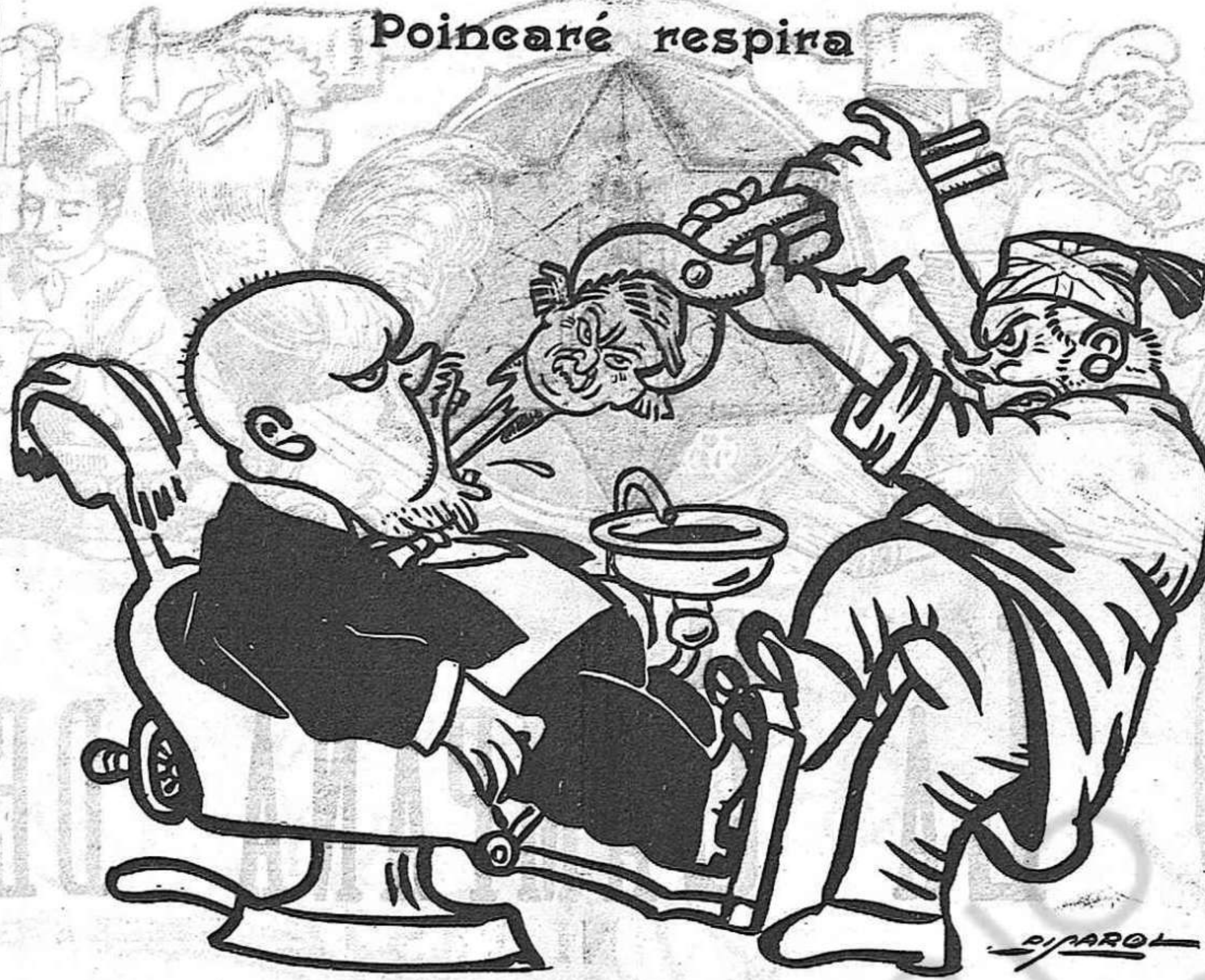
El crit de Nelson a Trafalgar sempre tindrà una justesa: Als cascos! Tireu als cascos! Nelson sabia que els trets de més rendiment, eren els trets necessaris per als blancs necessaris.

PARADOX

Per la llengua catalana

Contra aquells que oposen l'internacionalisme (que aquí resulta un espanyolisme disfressat) a les reivindicacions catalanes, és pot citar el fet de l'avenç cada dia major de les llibertats lingüístiques en el món modern. Avui ja no hi ha ningú capaç de dir, si és que sap el que's diu, que la tendència universal és la de deixar de recó les llengües de pe-

Poincaré respira

— Amb la caiguda d'En Lloyd George m'han tret un queixal que no em deixava dormir.

tit territori i substituir-les per les llengües de gran àrea territorial. Precisament una de les característiques de la història contemporània és l'ascens a llengües literàries i oficials d'una multitud de llengües que havien estat postergats en temps anteriors i que es creia destinats a desaparèixer després d'un llarg període de decaïment i de dissolució. Avui hi ha a Europa triple nombre de llengües oficials que ara fa una centúria.

¿Per què en mig d'aqueix general ascens de llengües i de pobles, la llengua catalana i el poble català han d'ésser una excepció trista? Per què el nostre idioma, un dels més gloriosos d'Europa, ha de viure en una condició d'inferioritat, mentre altres idiomes que no tenen ni la seva literatura, ni la seva història, obte-

nen tots els honors de la llibertat i de la oficialitat?

Cada dia es fa més feixuc el pes de la imposició lingüística de que és víctima el poble català. Cada dia és més general i més intens el daler d'arribar a la plena llibertat i a la plena dignificació del nostre idioma. A aqueix daler respòn la proposició últimament aprovada per l'Ajuntament de Barcelona, en la qual es recull el recent acord de la Societat de les Nacions, pel qual es demana que tots els Estats que no tinguin obligacions diplomàtiques en aquest punt, reconeixin els drets lingüístics que els tractats de la post-guerra han reconegut a les minories.

I fa vergonya que hi hagi regidors catalans que votin contra tal proposició. Ningú no ha d'estranyar el vot contrari

d'aqueix pobre senyor Romeu, disfressat de Baró de Viver. Però l'evolució que s'havia efectuat fins en el llerrouxisme permetia l'esperar que els regidors radicals que duen noms catalans i sang catalana sabrien fer honor a la seva terra i a la seva raça. S'ha imposat en aquest punt l'orientació d'un home que no és català i que preté amagar sota un federalisme purament verbal, la seva tendència purament anti-catalana. Així com així, la proposició al·ludida ha obtingut una gran majoria de vots. Llàstima que els regidors de la Lliga, probablement complint ordres d'En Cambó, hagin posat a la proposició la cua d'una declaració de llealtat absolutament inoportuna.

Convé que tots els catalans ens esforcem a fer triomfar les nostres essencials reivindicacions lingüístiques. L'enemic no dorm. Col·laborem en la feina anti-catalana funcionaris civils i eclesiàstics, bisbes i alcaldes i governadors. L'anticatalanisme no coneix dretes ni esquerres. Contra aquesta coalició d'odi, al·cem nosaltres la solidaritat dels catalans en tot allò que afecta a la llibertat de la llengua i als drets de la pàtria.

FULMEN

El general Arlegui diu que està content, que el quefe del Govern li ha donat un gust, però que ho sent per Barcelona.

Gràcies per la part que ens toca, però nosaltres, la veritat, en qualitat de barcelonins no ho sentim gens.

Ni en qualitat de res Ara, Barcelona dirà.

Una prova evident

Les subsistències no baixen i davant la seva tossuderia de mantenir-se cares s'hi han estrellat tots els esforços de les autoritats i totes les protestes dels consumidors.

El moresc va a baix preu i les gallines segueixen trobant de franc pels voltants de les masies l'altra meitat del seu aliment. Malgrat això, un pollastret mig crestat costa a Barcelona deu pessetes i els ous frescos han de pagar-se a dos rals cada un.

El blat i la farina van ben barato i els torners no abaixen el preu del pa ni donen el pes degut. I gràcies que amb la farina no hi barregin sulfat de barita.

Aquest any és anyada de fruita i la seva exportació no és tan fàcil com en altres anys. Això no obstant les pomes van a pesseta la lliura i un meló no assegurat costa tres pessetes.

La culpa de tot això? Salta a la vista. És l'afany exagerat de benefici que tenen en primer lloc i en més petita escala els pagesos, el negoci desconsiderat dels agabelladors i la barra dels detallistes. Surten les pomes a deu rals l'arroba de les hortes i l'home del carretó us exigeix quaranta cèntims si teniu ganes de menjar-vos-en una.

Aquest any la naturalesa ens ha ofert la prova evident que ha posat al descobert als que'ns encareixen la vida. Han sovintejat les pluges i els dies serens han sigut fortament calorosos. El sol ha fecundat els boscos i aquests ens han donat una magnífica collita de bolets.

La producció dels rovellons, de les llanegues i dels ous de reig, no costa jornals, ni adobs, ni cuidados de cap mena. Els collidors de bolets no paguen contribució de les terres que exploten. El preu dels bolets posats a terra és exactament el mateix dels anys anteriors al 1914: La Naturalesa els ofereix de franc a qui'ls vulgui recollir. Doncs malgrat totes aquestes favorables condicions, si voleu menjar a Barcelona uns rovellons sencerets heu de pagar-los a vuit rals la lliura.

I la gana és dels revenedors i no dels que'ls apleguen perquè al mercat de Berga s'han venut aquest dies a vint cèntims la lliura i a la plaça d'Igualada anaven a trenta.

La gana dels revenedors augmentava deu vegades el preu d'un article alimentici.

JEPH DE JESPU.

Ja són governadors!

Durant lo que va de segle han pres possessió a Barcelona més de 30 governadors. Al primer de gener de 1901 actuava don Joan Jordá Morera. Després d'ell, han pres possessió els següents a les dades que s'indiquen:

	DADA EN QUE PRENEN POSSESSIÓ		
	Dia	Mes	Any
Don Joan Jordá Morera	25	maig	1900
» Miquel Socias Cas	8	agost	1901
» Ramon Llaroca Pascual	17	desembre	1901
» Francesc Manzano Alfaro	13	febrer	1902
» Carles Espinosa de los Monteros	20	octubre	1902
» Carles Gonzalez Rothwos	2	abril	1903
» Juli Fuentes	2	juliol	1905
» Duc de Vivona	16	octubre	1905
» Francesc Manzano Alfaro	13	juliol	1906
» Angel Ossorio Gallardo	25	gener	1907
» Evarist Crespo Azorin	8	agost	1909
» Fèlix Suárez Inclán	22	octubre	1909
» Bonaventura Muñoz	14	febrer	1910
» Manel Portela Valladares	17	novembre	1910
» Joan Sánchez Anido	9	octubre	1912
» Josep Francos Rodríguez	20	juny	1913
» Rafael Andrade Navarrete	29	octubre	1913
» Leopold Matos Maspin	30	octubre	1915
» Fèlix Suárez Inclán	18	desembre	1915
» Josep Morote Creus	18	gener	1917
» Joan Sánchez Anido	31	maig	1917
» Leopold Matos Maspin	16	juny	1917
» Eduard Sanz Escartin	17	setembre	1917
» Ramon Auñón Villalón	7	desembre	1917
» Carles González Rothwos	26	gener	1918
» Carles E. Montañés Criquillón	14	març	1919
» Josep Lluís Retortillo de León	24	abril	1919
» Juli Amado	17	agost	1919
» Francesc Mestre Laborde	22	desembre	1919
» Frederic Carles Bús	22	juny	1920
» Severià Martínez Anido	8	novembre	1920

Ara falta que prengui possessió el general Ardanaz i després d'ell esperem que qualsevol dia ens tocarà a nosaltres.

DE LA MARCA «TIRABARRA»

«Entre bobos anda el juego»

Pel·lícula picaresca en tres jornades i un epítleg

SANCHEZ GUERRA REB LA VISITA DE DON MELQUIADES

—L'estranya que el vingui a veure?
—Una miqueta.

—Ho comprenc; però, fill, les circumstàncies m'hi obliguen. Seré molt breu. No podria, inter-nos, dir-me quan pensa deixà el Govern i entregar-lo a les esquerres? Respongui'm sincerament! L'Alba i En García Prieto d'aquest pas no en saben res. Soc jo, que em moro d'engúnia i m'enflaqueixo quan veig que això marxa amb tanta calma... —Amic Alvarez, parlem; francesa es paga amb francesa. Si vostè es manté ben quiet, sense que ells se'n donguin compte, li prometo formalment dintre de poc retirar-me i cedir-li el lloc. Però, eil, a vostè sol: ells que's pengin No'ls puc veure a aquell parell!
—Va de seriò?

—Va de seriò.
—Entesos, doncs. Passi-ho bé.

II

ARA EL VISITA L'ALBA

—Bonés tardes!...
—Don Santiàgo!...

No sap el gust amb que el veig!...
—I jo a vostè.

—M'ho figuro.
Conti'm, conti'm; a què dec l'honor de semblant visita?
—Sense que «ells» sapiguem res d'aquest pas, vinc perquè em digui quan pensa deixà el poder, doncs, amic meu, tanta espera m'encocora, m'avorreix.
—Home, si en aquest assumpte es tractés sols de vostè... Perquè, els altres, li confesso, em carreguen molt.

—Ho crec.
I més el carregarien si fos, com jo, company seu.
—Calli, doncs! Vol fé una cosa?
—Digui.

—Si vostè em promet capejar-los amb salero i parà'ls-hi els peus...

—Ja entenc; vol dir, allò... pendre'ls-hi el número...
—Justa! si ho fa així, el poder, el dia que jo em retiri, anirà a mans de vostè. Li convenen aquests pactes?
—Conformes. No en parlem més.

III

I ARA EN GARCIA PRIETO

—Es pot entrar?
—Quina ditxa!

Vostè per aquí, marquès?
—Si; però no m'agraeixi la visita.

—Hola! Per què?
—Perquè vinc per atracar-lo. Puc parlar-li francament?

—Sens dubte.
—Els companys ignoren que hagi vingut.

—Està bé.
De què es tracta?
—Quan fa mitis?

Quin dia ens permet que entrem?
—A vostè sempre que vulgui, però als altres socis, exl...
—Ah! és dir que jo...

—Es tan simpàtic, que si ara té enteniment i obra amb tacte i diplomàcia, quan jo plegui... ja em comprèn...
—Entraré jo? M'ho assegura?
—Si, senyò, entrarà vostè; però vostè sol...

—Magnífic!
Pot descansà en mi.
—Així ho crec.

EPÍLEG

EN SANCHEZ GUERRA, SOL

—Eh?... Ja tenim la cisanya en el camp d'aquests beneïts: ara, que rodi la bola, i a tirà uns quants mesos més. C. GUMÀ

NOTES DE FORA

MORA LA NOVA

Ara que per tot arreu de la nostra terra s'està creant un nou ambient de fe i d'entusiasme patriòtic, aquest poble se sent també entusiasta i disposat a secundar el problema nacional amb exemples i actes com el que està pròxim a realitzar-se.

Ara més que mai recordarem l'ideal profund i aquell treball intern que va sortint a flor de terra i alçà ja les primeres flames de noble passió del nostre malograda amic N'Hilari Costa, gran nacionalista i significat lluitador que va ésser d'aquesta idea, honrem també amb els nostres fets els bons pensaments que ns han ofert certs distingits cavallers d'aquesta població, i aplaudim la iniciativa de tots plegats de transformar el nom de la potent Societat recreativa «El Porvenir Obrero» en «Centre Autonomista», quia canvi, aprovat ja per unanimitat, tindrà lloc el mes de novembre amb una gran manifestació que's prepara, a fi i efecte de donar la importància que's requereix a un acte de tanta transcendència com és aquest.

Doncs bé, ara que ja hem aconseguit lo que desitgem, preguem a tots els socis de dita entitat molt d'interès i constància per ella, i confiem que des de avui es lluitarà amb més entusiasme, ja que an aquells traidors indignes de la nostra causa els tenim apartats de nosaltres: els uns per ambició de manar que no aconsegueixen per incapacitat, i els altres per avassallar-los els capellans.

I fem present al Il·lustríssim Alcalde reglamentari que procuri no inquietar la bona marxa de dit Centre amb les seves repetides arbitriarietats, com succeí últimament, en la temporada de la verema, a un honorat comerciant del poble, que perquè aquest no secundà les idees d'aquell, disposà dita autoritat prohibir-li l'entrada a la bàscula pública per a que no pogués d'aquesta manera presenciar el pes de sos interessos, ocasionant un conflicte que després fou solventat per la part sensata del poble.

Per lo tant, i com que aquest «Centre Autonomista» no és creat per a defensar idees personals ni rastres, sinó per a un ideal més noble i sempre amatent a tot acte que tingui una significació nacionalista, suposem que nostra bandera serà ben rebuda amb un visca al «Centre Autonomista de Mora la Nova».—X.

Batallades de tot arreu

ÍDOL CAIGUT

Com obeïnt a una llei fatal i inapel·lable, els déus, els ídols, per grans que siguin, arriben a la seva posta, amb la tristesa de veure com darrera

Lloyd George, que ha deixat d'ésser president del govern anglès.

d'ells, tot lo que havia sigut llum i esplendorositat, esdevé foscor i misèria.

Aquests són els ídols de primera magnitud que brillaren durant la gran guerra, havent-se perllongat la d'alguns d'ells fins fa poc: Wilson, Bonar Law, Hohenzollern, Clemenceau i Lloyd George. Tots, de mica en mica, s'han anat apagant sense que fins ara s'hagi tret gran profit de la llum que irradiaren o pretengueren irradiar.

Encara en el firmament de la diplomàcia internacional hi restava un estel. El Premier anglès s'ha vist llençat al res: Com els altres, els acontereixements, no sempre d'acord amb el seu punt de vista, l'han fet rodolar a l'oblit.

Ha passat Lloyd George i amb ell sembla que tota la política d'hostilitat vers a França que l'ex president havia desenrotllat en aquests últims temps.

La dimissió del cèlebre polític anglès deixà en peu la resolució del plet anglo-rus, plet que tan temps fa que dura i que tantes variacions ha sofert.

Una cosa ens ha permès descobrir la caiguda de Lloyd George. França que tan entossudida es mostrava per lo que fa referència al problema d'Orient, tossuderia que en tan greu perill posà les relacions amistoses de la Entente, davant l'esdeveniment al poder de Bonar Law es mostrà bon xic més disposada a transigir. Resultat: que no era pas la idealitat de les lluites que's sostenen a l'Orient lo que la feia posar enfront d'Anglaterra, sinó la política afavoridora d'Alemanya que aquesta seguia.

Canviada l'orientació anglesa, canviava la francesa. I mentretant, dues potències, governant Europa sense que ningú pugui dir res.

FASCISTES

Altra vegada cal que fixem la nostra atenció al gran moviment reaccionari que d'un quant temps ençà vé operant-se a Itàlia.

Diferent en un tot del nostre, el moviment social italià, curull d'una gran idealitat, desitjós d'obtenir la preponderància de l'obrer, o quan menys la igualtat d'aventatges en la direcció del treball, inicià i portà a terme aquella gran ofensiva proletària que acabà amb l'ocupació pels obrers de gran nombre de fàbriques. Talment semblava, aleshores, que'l comunisme a Itàlia era un fet.

S'ha dit, i a primera vista sembla cosa innegable, que l'enemic més gros amb que ensopegaren els obrers italians van ésser els intel·lectuals o siguin, més ben dit, els tècnics. Però baldament semblí així, i aquests hi tinguin bona part de culpa, cal fer constar que tota no és pas d'ells. Altra transformació tan radical, parella a la de Rússia, no podien portar-la a cap els italians sense que, abans, com els moros, es fessin amos de l'Estat.

Els tècnics, distanciats de la classe obrera, lo mateix aquí que allí, per voluntat no obeïren ni és de creure que obeïxin, per ara. Aquesta obediència, aquesta col·laboració, forçosament hagueren hagut de prestar-la si els obrers, de insurgents, haguessin passat a la categoria de governants.

Fracassà, doncs, el moviment comunista, però no quedà pas conjurat el perill de la revolució, molt més, tenint en compta l'actitud espectral que a tot hora observà el Govern.

Aquesta actitud, que si bé posava en menys perill el règim, no per això aturava el perill, fou lo que més contribuí a que la classe conservadora italiana reaccionés i que d'aquesta reacció naixés el fascisme.

El palau de Bolzano ocupat pels fascistes

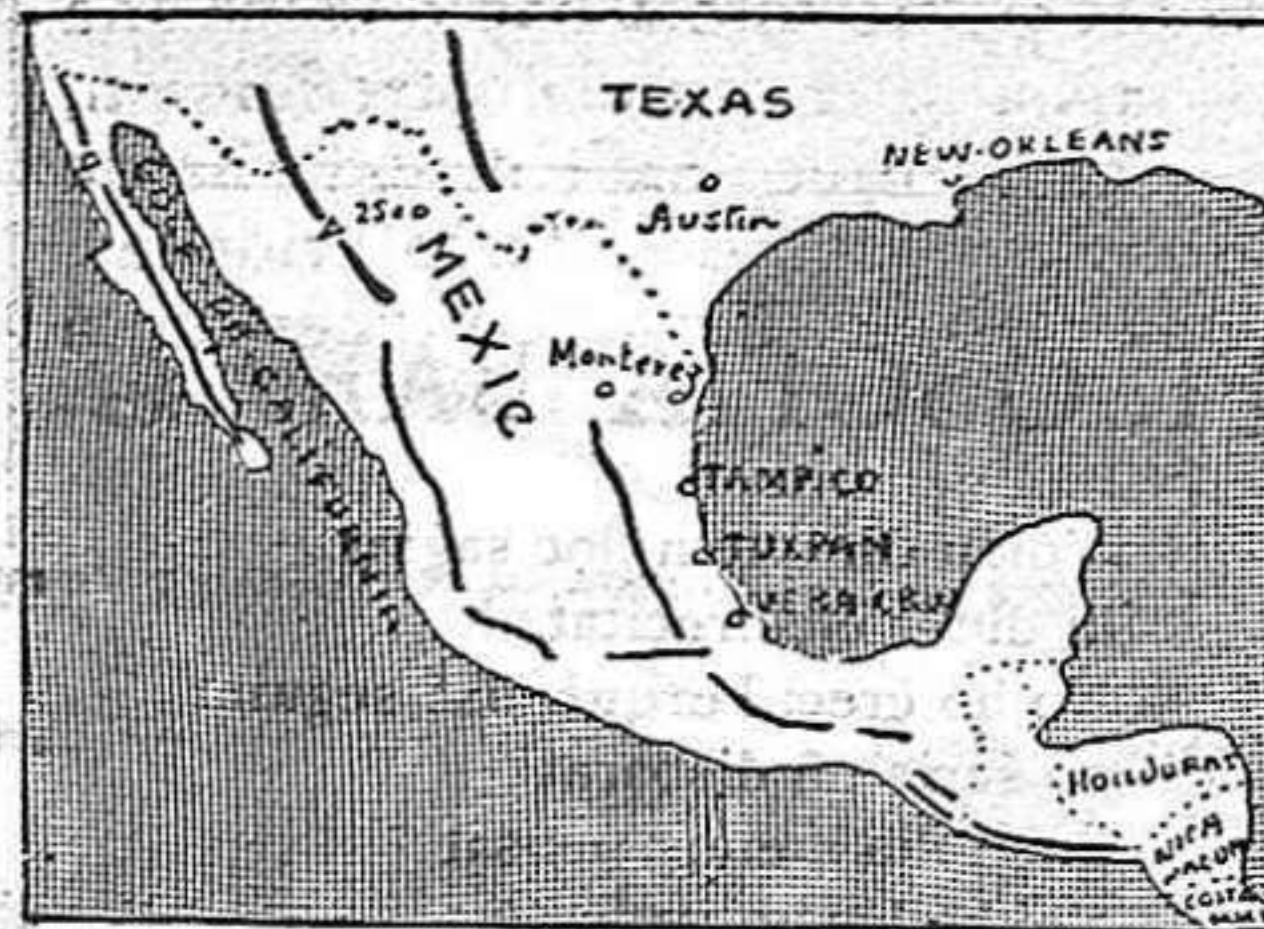
El Govern italià que ferm amb la seva conducta d'abstencionisme no ha intervingut per a res, o de manera molt impersonal, en la lluita establerta entre comunistes i fascistes, ha deixat que creixés ràpidament l'organització dels últims. I avui aquesta és tan perfecta, el fascisme compta amb un nombre tan crescut d'afiliats, que indiscutible-

ment els del *fascio* són una força que amb llurs investides fins fa trontollar la corona.

Mentretant els socialistes dividits, impossibilitats de portar una acció conjunta, són batuts pels reaccionaris que cada dia veuen més segur llur esdeveniment al poder.

EL BOTÍ MEXICÀ

A la dona de sa casa, d'aquella casa obrera en la que encara no ha arribat ni el gas ni l'electricitat; mitjans moderns d'allargar amb tota como-

El país del petroli

ditat el dia, li semblarà de relativa importància la qüestió del petroli. Però els capdavanters dels més grans estats no pensen pas igual. El petroli, avui per avui, és una de les causes que més contribueix en a l'actual desballestament del món i que en més greu perill posen la mútua tranquil·litat dels que a ell habiten.

Lo mateix a Rússia que a l'Amèrica, les mines de petroli ho porten tot enrenou. La represa de relacions de les potències europees amb el Govern soviètic, estan, més que a altra cosa, superdítades a la sort de Bataum.

Igual succeeix a Mèxic. La república mexicana, posseïdora d'una important riquesa petrolífera, és objecte de tots els afanyos per part de la república Nord-Americana, que més d'una vegada ja ha provat, algunes amb èxit, de posar-hi la grapa.

Els ianquis no estalvien pas mitjà per a provocar conflictes de tota mena, mentre aquests contribueixin a l'enfebliment de la república mexicana, esperant que en uns d'aquests moments de feblesa pels que acostuma a passar Mèxic, li donguin motiu per a fonamentar la seva intervenció que sols tindria per objecte fer-se mestressa i senyora de les mines de petroli.

Si tornessin aquells cavallers que per a defensar una bandera donaven la vida! Ara el món s'és esdevingut una entitat comercial.

EL PENEDIT

El cas d'aquells grans pecadors que tips de fer-ho anar tot enrenou, abraçaren la creu de Crist i fins arribaren a ésser santificats pels que quedaren aquí baix no té pas comparació amb el celeberrim don Alexandre Lerroux, ex revolucionari, ex incendiari i ex tremendo en una paraula.

Cal confessar que la penitència que s'ha imposat o li ha sigut imposada, és de les més feixugues. No hi ha dia que l'home terrible que volia

«elevant a las religiosas a la categoria de madres» no llençà als quatre vents el respecte que sent, per les monges, freres i capellans i proclama en tots sentits el seu ferm propòsit de defensar-los a ells i llurs interessos, amb el mateix braó que temps enrera els hauria fet a la graella.

I fa més Don Alejandro. No és home que s'hi posi per poc. Les coses es fan bé o es fan malament, quan no se'n sap més. Segons ens ha dit, no a nosaltres, a tothom, sap resar, sap el Pare nostre!

An aquest pas, estem veient que qualsevol dia és capaç de posar un anunci en alguna de les «Fraternidades» que encara resten, que digui: «Don Alejandro Lerroux. Se enseña gratis el catecismo y se prepara para la primera Comunión. Clases para niños y adultos.»

LA MARCA

La marca, la marca de fàbrica, la marca registrada, no és sinó una mena de imperialisme, una mena d'expansionisme que procura exercir i exercir tot aquell que té acreditat un producte o el vol acreditar o es creu que està acreditat, que mentre s'estigui convençut, és lo mateix.

N'hi ha també que, sense tindre producte, tenen una marca i la volen imposar a tothom, per tot arreu i allí on sigui.

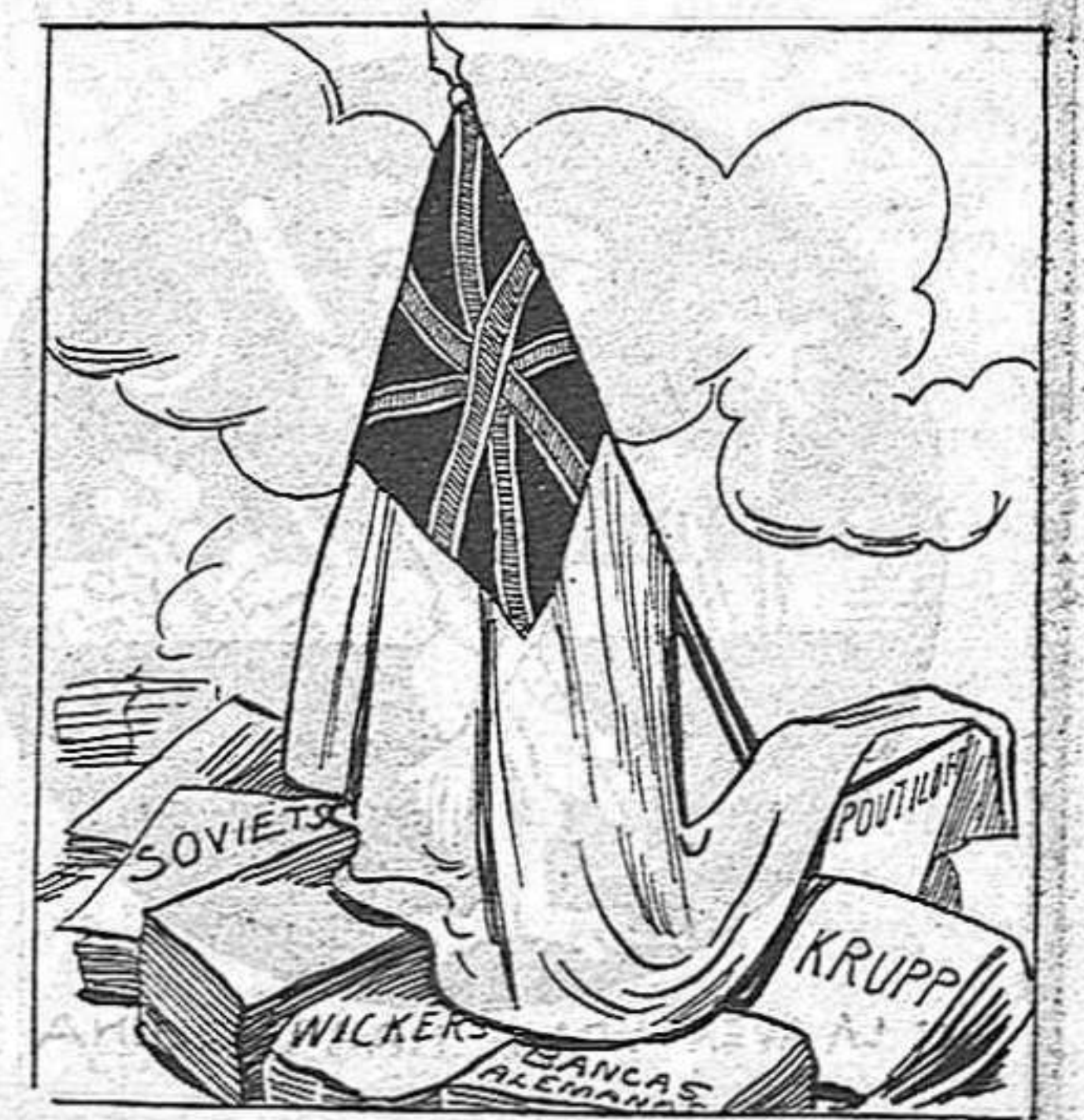
D'aquests ho havien estat, entre els primers, els alemanys. Ara els pobres s'han desacreditat.

Els anglesos els han substituït, o els volen substituir, i quan una cosa es vol, si hi ha voluntat per a volguer, amb temps i paciència s'arriba a obtenir.

D'un cap de món a l'altre, no hi ha lloc per petit que sigui que els anglesos no hi tinguin una intervenció o altra.

Poc a poc, amb aquella paciència que els hi és característica, van imposant la seva marca i són ben pocs els que s'escapen d'haver de tindre tractes amb ells.

Però tots els negocis tenen fallida. La d'Anglaterra, no pas diferenta de les que primerament han sigut acreditades, cal que esperi el moment del descredit.

El pabelló que avui cobreix la mercaderia

El carro va pel pedregal

Les que s'ho miren:—Quan el carreter no s'agafa a la roda per a desencallar el carro, i els que van a dalt no ajuden, es queda atascat.

La Campana de Gràcia

La setmana que vé número dedicat als morts

REPICS

Consumatum est. Tant-de-bo que amb la desaparició dels generals Arlegui i Martínez Anido es tanqués una era de terror que ha deixat xops de sang els carrers de Barcelona. La Barcelona del treball està de festa. No podria fer-se una gran processó cívica que simbolitzés la festa de la pau?

Llegiu els plans inflats de ràbia i de indignació de *La Vanguardia*. Com s'hi veu l'ànima dels criats d'aquell comte atrabiliari i ignorant que els dies de vaga es passejava pels salons de casa seva amb la carrabina al braç.

Com s'hi veuen en els seus plans els enemics de Catalunya i de l'obrer. Aquell home que es feia acompanyar per dos policies tot el dia— llavors dels conflictes socials—i que feia agafar a la gent dins de casa seva, es creu que ara, sense l'ombra d'un Martínez Anido li perillen vida i capital.

No hi ha com tenir molta negror dins de l'ànima per a veure-ho tot negre.

Llegiu en canvi *La Publicitat*, valenta, catalana i intel·ligent. Ha fet la frase de la setmana, una frase que avui repeteix tot Barcelona perquè és més que una frase.

Els generals Arlegui i Martínez Anido han mort ofegats... ofegats en sang i en sopa.

Té tota la força d'un epitafi immortal. És l'epitafi que la ciutat de Barcelona els posarà quan es morin. A *La Publicitat* la glòria d'haver-lo trobat!

En Martínez Anido ho ha dit ben clar: No és dimissió, és destituïció.

Si per dimissió hagués hagut d'anar, aquest home hauria passat anys i panys en el Govern Civil.

—Vol dir? Miri que la tasca era grossa i penosa... —Quan la compensació és més grossa! Si la vaca té molta llet, què hi fa que tiri alguna cosa

La burgesia catalana està de dòl. Què s'han fet de tants homenatges? Què en resta? Una època de vilipendi de la qual parlarà l'història del nostre poble amb paraules plenes de vergonya i d'indignació. Covardia i rebaixament moral. Crueltat i egoisme. Sang i sopa.

—Cap a San Sebastián... —A pendre els banys! Miri que comença a fer fred...

—Pendré banys tebis de tila. —Així i tot no calmarà els nervis... Anyorarà l'olor de la pólvora...

—Potser sí. L'ofici s'ho porta. —I doncs, home què fa. Au, de voluntari cap al Marroc!

Al poble de Barcelona: *Al abandonar... etc., etc...* Ei, al poble no! En tot cas als extranguladors del poble.

La nostra denúncia

La setmana passada, el fiscal va enamorar-se de LA CAMPANA DE GRÀCIA. I quan un fiscal s'enamora d'un periòdic, no saben per què és? Per a clavar-li una denúncia entre cap i coll. Feia dies que el fiscal no havia pensat en nosaltres. Ja veuran: Amb els temps que corriem no es podien fer bromes. Hi ha hagut una llarga època en que els periòdics barcelonins han tingut un aire d'innocents que feia pena. Tots semblavem poc o molt parents del *Patufet*, tots semblavem militar en les files dels Pomells de Joventut. El llapis roig feia amb nosaltres allò que certs homes fan amb els béns perquè no pensin en res i s'engreixin. Després han canviat els temps i qui més qui menys ha anat dient coses.

Les denúncies, naturalment, no fan goig a ningú i tothom procura esquivar-les. Nosaltres mateixos, la setmana passada, havíem tret del periòdic ja compost unes sàtires molt fortes contra don Clodoaldo perquè, de publicar-les, era segura la denúncia. I qui ens havia de dir que ella vindria per un altre costat, per mor de la broma més innocent? Es tracta d'un repic en el que es parla amb tota veneració de la ploma de Santa Teresa

i d'una altra ploma... Però què dimoni! Per a que s'en facin càrrec l'anem a reproduir...

Ah! Però si el reproduim es repetirà la denúncia. Deixem-ho corre. El repic en qüestió el trobaran a LA CAMPANA DE GRÀCIA de la setmana passada.

FILOSOFIA BARATA

Voleu dir que'n lloc sagrat hi diu la electicitat...? No ho crec: Perquè així seguint no seria un disbarat que'l dia menos pensat s'hi ballés un garrotxin.

Admet superioritat a qui'n tingui de debó; no siguis tan apocat que quedis suggestionat per un ídol de cartró!

Si és l'idioma d'Espanya, ric i complet per parlar, per què's diu en llengua estranya Music-hall, Miting i Bar...

L'uniforme, moltes voltes fa del home un carnestoltes.

Els pobles més atrassats són els que donen més feina als notaris i advocats.

De sobra està demostrat, que igual són celebrat el geni, el savi i el pillo. Exemple: Sarah Bernhardt, En Marconi i *Ei Vivillo*.

Molts miracles que els sants fan, també els pot fer qui no és sant!

Que pintin un sant o santa que han existit, no m'encanta perquè ho veig molt natural. Però no veig veritable pintar un àngel o un diable, no tenint original...

Si a ta casa entra un jesuïta, pren nota de la visita!

—Heu anat a firmar? —On? —En els plecsc col·locats a l'avant-sala del Govern Civil... —Per qui m'heu prè's? Soc català i he viscut sempre del meu treball!

Lo que mai acaba de resoldre's

